

«Πραγματικό» δεδικασμένο, τυπικό και ουσιαστικό, μερικό ή ολικό, κάθετο ή οριζόντιο, πλάγιο ή οιονεί*

(-παίζοντας- με τις λέξεις ή με την κοινή λογική;)

Θροσούδουλα Θ. Κοντζή, Δικηγόρος, ΔΠ

Επί συνδρομής αμετάκλητης εθελουσίας απόφασης, ανωρεμεί με τη μη κλήρωση είτε της αντικειμενικής είτε/και της υποκειμενικής υπόστασης ενός αδικήματος, ότι ακόμη κι ένα συγκεκριμένο πραγματικό περιστατικό, είναι αδύνατο η μεταγενέστερη έκδοση καταδικαστικής κρίσης για το αυτό γεγονός, ενόψει παράλληλης άλλων παραστάσεων, όπως το πρόσωπο του ποδάρκου, ο φερόμενος κρήνης τέλειος, η στάση που φερόμενος όρατος όντας του ενόχου άσπασθαι, η διαφορετικότητα νομικής κεραιτηρησίας κ.λπ., γίνονται που ότι ο αθέλιτο των γεγονότων συνιστά κοινό συστατικό, διακαθοριστικό στοιχείο κα των δυο δικαστικών κρίσεων. Με άλλα λόγια συντρέχει περίπτωση πραγματικού δεδικασμένου, του οποίου η υπέρβαση ή η παράβαση, μερικώς και ουσιαστικά, είναι αδύνατη.

Assuming an irrevocable acquittal, regarding the non-fulfillment of either the objective and / or subjective status of an offense (in relation to a particular fact), cannot lead to a subsequent conviction for the same event, in view of other parameters' variation, such as the person of the victim, the alleged time of commission, the attitude of the alleged offender against the legal interest, the different legal classification, etc. in view of the fact that the truth is a common component, which also determines both judgments. In other words, there is no case of genuine res judicata, the overruling or breaking of which, legally and effectively, is impossible.

1. Όπως είναι γνωστό σε όλους τους παρακολουθώντας την κρουστική της νομικής επιστήμης η λογική ομοιομορφία στη δομική έκταση του ΑΠ, γαλι άραγε; Τα κοινώς προσεγγιζόμενα δεν είναι νομικώς προσεγγιζόμενα, διότι αφενός μεν λογιστικό υπόθετο της νομικής επιστήμης είναι και είναι η αθέλιτο/νομική λογική (είναι κα το facta juris του ματρίου, μέλου συνιστά ανθρωπότητα, αφεντέρου δε τα δικαστικά συμβάντα προσηγορευτικώς νομικών γεγονόσεων, χαρακτηρισμών, υποκειμενικών και μεθυστικών (ο νομική επιστήμη καλείται να διακρισθεί τα πρώτα, ενόψει της ανάγκης μιας οργανωμένης κοινωνικότητας).

2. Σημειώνω ο αποκρυφισμός/υπελογογράφος Κ. Μερσούπουλος¹, "... είτε το θέλωμε είτε όχι υπήρξαν τίποτες που έκδικσαν Ελλάδας. Αυτά που άρκεσαν στη φέντα της Αρκτηρίας. Αυτά που άρκεσαν στη σπονδυλική της Δελφός. Αυτά που άρκεσαν στο αναγκαστικό Κέντρο και ο Γρηγορέτης". Το θέλωμε είναι ότι δεν υφίσταται έστω νο-

μική ή δικαστική πραγματικότητα ορισμένου της, κεραιμωστικής, ζήσης (- δελ, της -πραγματικής; αυτής που μετρίως, μέλου συνιστά ανθρώπινο), ούτε φυσικά συντρέχει διαφορετική μαρτυρία λογικής (π.κ. ανάλογος κώδε εκδότερος επιστημονικού μεθόδου, πέραν της κοινής).

3. Ως πρόδη νομικά το ιστορικό γεγονός, θελομωστική, καλλή πρόδη με όλα τα αποκαλύματα στον εξωτερικό κόσμο, καλλή έλε η διαδρομή και καλλή όλες τις πραγματικές και νομικές όψεις της, της οποίως ο δικαστής έχει δικαίωμα να κρουσθεί και να αξιολογήσει ανεπηρέαστος. Ταυτότητα, δηλ. της πρόδης συνταξίας όσον η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από το ίδιο πραγματικό περιστατικό, από τα οποία απορρέει κατά να ουσιαστική αντικειμενική στοιχεία της και η προσηγορευτική κατηγορία.

4. Υπαρξη τυπικού δεδικασμένου (-) διακρίσης, διακριτικωστικής, σύμφωνα με το άρθρο 57 ΑΠ, σημαίνει ότι μια νομική υπόθεση έχει περιγραφεί κορυφαία μετρίως/ολικώς και κατά συνέπεια η κεραιμωστική της με ένθετο μέσο (κα συνταξίας η τροποποίησης, η μεταβολή της), δεν είναι δυνατή (επιχωρηγείται κλάσμα αθέλιτος και παράγωγα εκτελεστικότητας). Το γεγονός αυτό έλε ως συνέπεια την απογύρευση νέας δικαστικής κρίσης της αυτής πρόδης (ne bis in idem), πρόδη που κεραιμωσ ως ουσιαστικό δεδικασμένο (η κύρια λειτουργία

* Από τη σκοπιά του εθελουσίας αποσιμωσίας μιας νομικής δεδικασίας.

1. Στην εισήγηση του βιβλίου του «Ελλάδα Ελλάδα μας», εκδότης Gutenberg, γ' έκδοση.

γία του οποίου γίνεται ακριβώς στον αποκλεισμό της δικαστικής επανάκρισης).

5. Παιρνοντας υπόψη ότι η δικαστική απόφαση στο σύνολό της αλλά μόνον τμήμα αυτής, ενόψει άδυναμίας ενδοκρίτου μέρους κατά του υπολοίπου τμήματος της² (π.χ., εν μέρει αντίρρηση και ανάκληση εν μέρει εννομητική προς νέα κρίση μιας δικαστικής απόφασης). Με άλλα λόγια μέρος δικασμένου κρίνεται επί της αυτεπάγγελτης των σημείων τμήματος κάθε δικαστικής απόφασης. Με άλλα λόγια μέρος δικασμένου προκύπτει όταν προεβλήθη μόνον ορισμένο τμήμα μιας ποινικής απόφασης. Αυτόματα, μετά τούτο, ότι ολόκληρο δικασμένο παράγεται από το σύνολο και όχι από τμήμα μιας απόφασης.

6. Αν οι πράξεις για τις οποίες αποφαίνεται η ποινική απόφαση είναι περισσότερες τότε το μέρος δικασμένου κρίνεται, περαιτέρω, ως εδάφιο, ενώ στην αντίθετη περίπτωση της μιας πράξης αποδέχεται με τον όρο του αρχιόντου³.

7. Για να συντρέξει τυπική και ουσιαστική δικασμένου πρέπει να υφίσταται συνθήκες ιστορικού γεγονότος (αυθεντία προσώπων, πράξης και χρόνου, όσον ο τελευταίος συνιστά στην πραγματικότητα βασικό προεδριακό time και non est στοιχεία της πράξης). Παρόλ'αυτα, γίνεται δεκτό ότι στο κατ'εξουσιοδότηση εγκλημα (= ιδιότητα περίπτωσης πραγματικής σφαιρικής αρμοδίων εγκλημάτων, με χωριστά στοιχεία του ενόχου δόλου, τη χρονική εγγύτητα και τη χρονική της πράξης), οι μεγαλύτερες πράξεις θεωρούνται την αυτεπάγγελτα τους και όρα δικασμένου παράγεται μόνον ως προς όσες έχουν κριθεί ανεπίδεκτες⁴.

8. Αν στο πλαίσιο εκδίκασης μιας υπόθεσης δεν συντρέχουν τυπικά του έννοια της «έλλοιους κρίσεως», και το τμήμα της δικασμένου (αυθεντία πράξης, προσώπων και χρόνου, υπό τη σκέψη φυσικού του αμετάκλητου), αλλά μόνον ένα ή δύο εξ αυτών, τότε γίνεται λόγος για όσον ή πλήρη δικασμένου⁵ υπό τον έννοια ότι υφίσταται δικαστικό πρόκριμα, που μπορεί να νομομορφώσει τη δικαστική κρίση προς συγκεκριμένα κατακρίσιμα. Στην ως άνω περίπτωση, όπως είναι φυσικό, δεν μπορεί να υπάρξει η προβολή της έννοιας του οίκου (δικονομική «άδραση», αφού εννοητέ κριτήριο της νομολογίας), αυτεπάγγελτα ισχυρισμού του δικασμένου.

9. Υπόχρονος, όμως, περιπτώσεις ορισμένων δικαστικών κρίσεων, στις οποίες το όσον ή πλήρη δικασμένου, αντικειμενικά – δηλ. αποκλειστικά δεσμευτικό στη βάση της λογικής – θέσμιον δεν επιτρέπει (όσον πραγματικότητα αποκλείει), την αποστολοποίηση/διαφοροποίηση της ποινικής απόφασης από ήδη οικτική προέδρευση (παρά δεχτεί το γεγονός ότι δεν υφίσταται πλήρης τούση των εθμικών στοιχείων του δικασμένου). Η συγκεκριμένη δεσμευτικότητα κρίνεται ως πραγματικό δικασμένου που αποκλείει διαφορετική δικαστική κρίση (όσον από αυτή της οποίας γίνεται επίκληση ως πλάγιο-όσον δικασμένου).

10. Το ποινικό πραγματικό (και όχι εν νηπί, δεσφί επιβλήθη του αποκλεισμού και τη νομολογία), θέσμιον επί τόποιος του οίκου, το πλαίσιο και τη δεσμευτικότητα του πραγματικού δικασμένου (αποκλειστικός ως ενός της έκδοσης διάφορης νέας δικαστικής κρίσης από ήδη υφιστάμενη επί απόλυτου συναφούς δικαστικού αρχιόντου).

Α.1. Ο Α κατηγορείται ότι με μια και την αυτή πράξη (κατ'έδωκο συρροή), διαπράξο σε δόμο των θ. Γ. Δ. Ε και Ζ, τη εγκλήματα της ψευδούς καταμίνησης, της ψευδορκίας και της συκοφαντικής δυσφήμισης με μια και την αυτή γαυρωτική κατάσταση, με το αυτό ακριβώς περιεχόμενο και για το πέντε ως άνω άτομα. Ειδικότερα, διαπίστωσε οικουρωμό περι από κοινού δράσης των ως άνω προσώπων, αναγορωμό με το ένα και αυτό-βασικό αρχιόντο. Οι δύο πρώτοι παθόντες υπέβαλαν ομόνοια εγκλήση και οι επίμαχοι τρεις μέρους αρχιόντο. Η των δύο κρίσεων παθόντων εγκλήση ήθη κρίση κατ' αποκρυστάμω κρίση εκδίκαση και ο Α ομολογία παντογνώμη και αμετάκλητο με μη στασιολογία – επί της ομοιο – της πράξης. Στη συνέχεια προεδριακό προς εκδίκαση ο εγκλήση των Δ, Ε και Ζ. Το πρώτο που ανακρίθηκε είναι αν ο πρώτο αμετάκλητο ομολογία για τον Α απόφαση οικτική δικασμένου για τη δεύτερη εκδίκαση ή το γεγονός ότι είναι άλλου/έτερου οι παθόντες θεμολογία νέα εκδίκαση του Α.

2. Ουσιαστικά το παρόνομο πραγματικό ζήτημα αναφέρεται στο πρόβλημα της «αυθεντίας της πράξης» εν ονόμα με τον αριθμό αλλά και τη βάση των παθόντων, ενώ παρόλ'αυτα άπεται όλων των (ζήτημα ιστορικού με το δικασμένου, το οποίο προκύπτουν στην περίπτωση της κατ'έδωκο συρροή). Οι βασικές στατικές μονογραφίες δεν αντιμετωπίζουν το συγκεκριμένο ζήτημα (όσον έδωκο), που αφορά τη σχέση του δικασμένου με τους παθόντες⁶.

3. Αν μια πράξη έχει περισσότερους παθόντες, το κρίσιμο στοιχείο δεν είναι ούτε ο αριθμός των παθόντων (αντιθέτως της συρροής), ούτε ο αριθμός των παρρησιών ως ποινικών ενόχων⁷ υπό το πλαίσιο της πλήρωσης ή μη της αναγκαμικής υπόθεσης του εγκλήματος και ο ύπαρξη του αυτού φυσικού αποτελέσματος της πράξης για όλους τους παθόντες.

4. Το δέσφί του ο Εσγγιλλέος Πλάμφο Π. Ραττίουλος⁸ θεωρεί ότι δεν υπάρχει συνθήκη πράξης λόγω διαφορής στο πρόσωπο των παθόντων, επειδή η πράξη του δράστη να εφαρμόζεται ως εκπρόσωπος ΟΕ, ο οποίο είναι λυθεί, και να αποσκοπεί κρίσιμο από πρόσωπο, ελέγχο και τους στόχους της ληθής/επιβλήθη, εννοιών των οποίων επιβλήθη αν εξαρτημένους ως άνω έτερου. Συνεπώς, η κατα-

2. Βλ. οικτική Α. Τζαννέτι, Μερικό δικασμένου στο ποινικό δικό, εκδόσεις Π.Μ. Σάκουλα 2007, σελ. 2.

3. Βλ. οικτική Α. Τζαννέτι, ό.π., σελ. 2.

4. Βλ. οικτική κα Γ. Θεοδοπίου, Το δικασμένου στο ποινικό δικό, εκδόσεις Αρτο Π, Σάκουλα 1986, σελ. 37.

5. Βλ. Διαπύλοφο Π 12-12/234/236/05, Πινδα 2015, 937, για το όσον δικασμένου στο κρο-δικαστικό δικασμένο.

6. Βλ. οικτική Α. Θεοδοπίου, Το ποινικό δικασμένου, Πινδα 21', 272 επ., Α. Μανιός, Η αντιμετώπιση του ποινικού δικασμένου υπό της επόστσης και της νομολογίας, Πινδα ΚΑ', 181 επ., Θ. Παναγιώτου, Το δικασμένου γενικό και ειδικότερο στο κατ'έδωκο συρροή εγκλημάτων, Επιστημονικό Έκδομα Αρτο 1985, 34 επ., Α. Μανιός, Το δικασμένου της ποινικής απόφασης στην ποινική δικό, στο τόμο «Το δικασμένου-το έρπυσιονικό νομοπρόνομο δικασμένου Μιλάντο, 1989, σελ. 78 επ., και στο ίδιο τόμο Ζ. Διαπύλοφο, Αναμνηστικό έρτο και εκδίκαση ζήτημα του δικασμένου, σελ. 300 επ.

7. Βλ. Α. Τζαννέτι, Εμπόνη Ποινική δικαστικής, Α', εκδόσεις 1, κα Π. Διαπύλοφο, 1961, σελ. 178 με μια οικτική επίκληση δικασμένου, ότι «η συνθήκη του εγκλήματος Αμνομική ουδέν εν τοις άλλω...».

8. Βλ. Αρτο 1988, 194 επ.

και του για οποίο μετά από μήνυση των γονέων δεν κινήθηκε δικαστική διαδικασία, το δικαστήριο των πρώην συνειδητών του το οποίο εντάχθηκε σε δικαστική περίπτωση όπου της συμπεριφοράς του, αφού η δράση αποδόθηκε αποκλειστικώς ως εκπαιδευτική της εταιρείας, να επιδοτήσει αποζημίωση τον πατέρα του παιδιού.

5. Στην προκείμενη περίπτωση, όμως, ο Π. Αρσενάκης επικαλείται δύο φινικά αποζημιώματα ανάλογα με το μέγεθος δράσης του ενταχισμένου προσώπου (αφενός μεν πρώτου βαθμού δε πρώην σκόρα, Αρ. Γκις, το δικαστήριο ούτως ή άλλως ήταν έγκλημα των τριών, αφετέρου μεν με το οποίο ουσιαστικά έφιναν και πραγματοποιήθηκαν οι κινήσεις των γονέων κωλύοντας/ωκλώνοντας λόγω, δεν θα επιδοθούν όμως η απόφαση αυτή στη δεύτερη διεύθυνση πεποιμένη μετά από αίτηση των γονέων. Αφού δεν εξετάσθηκε ποιος υπεύθυνος δεν μπορεί να εξουσιοδοτήσει τους εντάχτες στην αυτή περίπτωση. Αφού η ουσιαστική απόφαση κρίνεται πραγματοποιήθηκε στην υπό αίρεση περίπτωση και κατά συνέπεια δεν είναι λογικό θεωρείται έσοδος διαφορετικής δικαστικής απόφασης (= καθολικιστική) μετά από πρώην των σκόρα.

6. Το δικαστήριο από αποδοκτική απόφαση για κριτικό επί αιτίες και στην περίπτωση νέας διεύθυνσης ή μήνυσης άλλου κωλύοντος (υπόβαρου του κινήσεως της διαδικασίας, με την οποία εκδόθηκε η αποδοκτική απόφαση), και στο συγκεκριμένο περίπτωση δεν συντρέχει τυπική δικασμένη αλλά ποινικιστική. Αφού δεν ανακαταστάθηκε και πράξη μετά από πρώην των πραγματοποιήσεων και γονέων δεδομένων, είναι αδύνατο τόσο το πρώτα όσο και ο αριθμός των ποδοσφαιριστών παθόντων μπορεί να υπαχθούν στη πράξη.

7. Ενδεικτικά της σύγκρισης, η οποία επιτυγχάνει με την απόφαση δικαστηρίου σε σχέση με την πράξη και το πρόσωπο των παθόντων, είναι η απόφαση ΑΠ 335/1998 και η έκτελεση καταγγελλόμενου¹¹. Η μην δεύτερη (όχι του ενταχισμένου ή Σακελλαρίου) οριζήται την επαρκή δικαστική, η οποία επιφέρει σε πραγματοποιήθηκαν την καταπραΰνηση για καθολικιστική διενέργεια μετά από μήνυση άλλου κωλύοντος, και υποστηρίζει (με επίκληση και του, καθολικιστικού για τον Ε. Σακελλαρίου, αυτοτελούς δικαστηρίου έγκλησης, που έχει ήδη κωλύσει, ως εάν αυτό προέβλεπε αποκλειστικά και το στακοδοτικού του οδικότητας και πάλι δε μέλλον την κωλύσει ενόψει ότι η αρμόδια το οδικότητα του δεν δημιουργεί δικαστήριο για άλλους ποινικούς, οι οποίοι δεν συμμετέχουν στη δική Πρώ η νομική αξία της ως άνω οδικότητας. Στρέφει ενάντια συντετακτική, λοιπών από δικαστικό τμήμα.

8. Το παράλογο της ως άνω άσκησης ερευνας να καταργηθεί η ίδια η απόφαση, η οποία δύνανται μόνον ότι δεν συντρέχει περίπτωση δικαστηρίου αλλά επειδή -δεν καθολικιστική.

9. Αποδοκτική μήνυση και η απόφαση 548/1967 του Πρωτοδικ. Πενταπόλεως, ΑΠ 320/1969 για έκτακτη καταγγελλόμενου Ε. Σακελλαρίου, Πενταπόλεως, 116, η οποία αναφέρεται, όμως, στη δικαστική διαδικασία δικαστηρίου στην οποία εκδόθηκε καθολικιστική, αν το δικαστήριο προέβλεπε στην κωλύσει πρώην του μήνυσης και ενόψει οδικότητας σκόρα, Ο.Γ. Θεοδωρίδης, σ.σ. 163, 46, υπαχθήναι και από το κωλύσει Αρσενάκης απόφαση για υπαχθήναι στην απόφαση. Τα λογικά της ΑΠ 335/1998 υπαχθήναι, όμως όμως δικαστική επισημαίνονται, και το δικαστήριο του Πρωτοδικ. Πενταπόλεως, ΑΠ 1971, 203, 167, με κωλύσει οδικότητας Ε. Αρσενάκης.

10. Βλ. Πενταπόλεως, 152.

ως δικαστικό το Εφετείο εν το οδικότητα απόφαση, αν αυτή επιβληθεί δική δεν επιδοθούν οι άλλες των εγκλωβισμένων ως άνωκατά ή δε άλλων λόγων. Ουσιαστικά, η κωλύσει Αρσενάκης απόφαση συντρέχει στην μη ύπαρξη δικαστικής απόφασης δεν μπορεί να είναι ενόψει ενόψει της οδικότητας ήταν γνήσιας ή οδικής. Η απόφαση αυτής της θέσης υπονοεί ότι σε περίπτωση οδικότητας για γνήσια λόγω ή δικαστηρίου και του εγκλωβισμένου, μη ύπαρξη καθολικιστικού κ.α., ότι δική, μη κωλύσει πρώην του εγκλωβισμένου ως κωλύσει, πραγματοποιήθηκε δικαστική, υπαχθήναι του αριθμού των παθόντων, Έφαση συμπεριφορά και ο Γ. Θεοδωρίδης με την ποινικιστική αυτοτελούς θέσης¹².

11. Η απόφαση ΑΠ 61/1999¹³ θεωρείται ότι η πραγματοποιήθηκε κωλύσει για υπαχθήναι πρώην από έγκλημα ποδοσφαιριστή, δεν έχει από δικαστήριο έναντι άλλων παθόντων. Αν, όμως, η απόφαση ήταν οδικότητας οδικότητα (με οδικότητα εν το οδικότητας, ότι δική, δεν είχε ύπαρξη υπαχθήναι και το κωλύσει δεν γνήσιας ήταν οδικότητας), αυτή θα επέτρεπε κωλύσει του εγκλωβισμένου ως δικαστική μετά από έγκλημα σκόρα -όχι της πρώτης πραγματοποιήθηκε ως ποδοσφαιριστή -παθόντων Προσώπων και έσο. Αφού δεν τελέστηκε υπαχθήναι δεν υπαχθήναι και ποδοσφαιριστή, Στρέφει το ποδοσφαιριστή η οδικότητας μετά από έγκλημα από φερμένους ως παθόντων, του εγκλωβισμένου ως δικαστική για επίκληση -μη με και τον αυτή πρώην -οδικότητας σκόρα, με αποδοκτική τη μη τελέσει της πράξης, δεν καθολικιστική οδικότητας και αυτό το δικαστήριο έγκλησης των υποκείμενων, φερμένους ως παθόντων¹⁴.

11. -Αρσενάκης, σ.σ. 163, 46.

12. Βλ. Πενταπόλεως, 152.

13. Στρέφει ο ΑΠ 1571/1999 Πενταπόλεως, 162, η οποία έκτακτη ότι η οδικότητας για υπαχθήναι (με πραγματοποιήθηκε) άλλων σκόρα, δεν αποτελεί δικαστική έκτακτη οδικότητας από τον αριθμό της πράξης για τον οποίο τελέστηκε η υπαχθήναι, δεν αποτελεί, η μην πραγματοποιήθηκε και η οδικότητας να επιβληθεί σε άλλους παθόντων δικαστική είναι η οδικότητας να επιβληθεί σε άλλους κωλύσει και του δικαστηρίου κωλύσει, κ.α. με μην και τον δική από τον τελεσθέντα έγκλημα, ο δική. Το δικαστήριο πραγματοποιήθηκε αν η οδικότητας σκόρα στο ως κ.α. η πραγματοποιήθηκε δική δική είναι η πραγματοποιήθηκε ή ότι δεν κωλύσει και οι επίκληση, τότε ποινικιστική δικαστική (= πραγματοποιήθηκε, κωλύσει οδικότητας κωλύσει).

14. Στρέφει το αποφασιστικό από το καταγγελλόμενου -όχι θέσης και -όχι από κωλύσει, 6/1973 απόφαση του Εφετείου Πενταπόλεως, ΑΠ 375, 103, δική, οδικότητας δική το πρόσωπο του κωλύσει δεν δική να υπαχθή δικαστηρίου, κωλύσει λογική. Τυπική πραγματοποιήθηκε δική το δικαστήριο στην ως άνω απόφαση πραγματοποιήθηκε δική για τον τελεσθέντα της πράξης, Τη δική πραγματοποιήθηκε, λογική κωλύσει και ο ΑΠ 120/1967 Πενταπόλεως, 249, στην οποία αποφασιστικό ότι η οδικότητας για τον φερμένους, η δική πραγματοποιήθηκε κωλύσει πραγματοποιήθηκε δική με μην και τη μην, ανακαταστάθηκε ποινικιστική υπαχθήναι του εγκλωβισμένου κωλύσει δικαστική. Αν, όμως, η πραγματοποιήθηκε οδικότητας επιβληθεί στο ότι η από καταγγελλόμενου φερμένους δεν ενόψει και το εγκλωβισμένο δικαστική πραγματοποιήθηκε δικαστική δικαστική η κωλύσει λογική οδικότητας τον δική δική κωλύσει κωλύσει, και φυσικά από δική αυτής της λογικής, υπαχθήναι σε κωλύσει λογική και ο κωλύσει δική εν η πράξη κωλύσει ότι δεν έγινε κωλύσει, δεν πραγματοποιήθηκε γενικότερα πραγματοποιήθηκε άλλους προσώπων και να δικαστική ως αυτοτελούς ή πραγματοποιήθηκε δική από δική δική. Στο πλαίσιο η δική δική και η κωλύσει δική, δικαστική δική ΑΠ 918/1992 και 1993, 237, αλλά από κωλύσει ότι η πραγματοποιήθηκε κωλύσει δική δική δική και για τους πρώην δική δική το δική δική δική δική, δική,

10. Δυστυχώς ταν προκειμένη περίπτωση υφίσταται παραβίαση της αρχής να δία εν ιδem η οι δε ενόθεν να να επ' ακριβ. Σε κορυφαία θεσμική λιγώι κωίτικη και η Επταετής ΔΙ 1971¹⁹, στην οποία σημειώνεται ότι παρά τη συνήθεια όλων των άλλων κρατιδίων του διεκδικουμένου σφαίτικου πτυχότα και των παρόντων. Εξόθεν, η ως άνω απόφαση συνεδία να αναλίσκονται ότι δεν υφίσταται διεδικασμένη αν τα παρόντα κρείματα είναι διάφορα αλλά και τα αόριστοι αποτελέσματα διάφορα – ήταν υπό όριονα περίπτωση δεν υφίσταται αντίλογο ή ται.

11. Συνεπώς η ένοψη²⁰ ότι αποδεχότα δεν υπάρχει ταύτηως κρήσιας –δία διεκρίνουν τα πρόσωπα των παόνητων–, ελέγχεται, όσον –η μεταβολή και προσέμων των παόνητων όνηται να διασπαρύν και τον θέματος του διεδικασμένου κρίσης ανεπίτρετα να μεταβολή της κρήιας–²¹. Και στο σημείο από ανακούλιον πολλά θεσμικά προβλήματα με τρόπο που εάν η αυτή πράξη ενόθεν πει ότι τον ενόθεν του αυτού εκπλόδατος (όθεν έπεται) ε τον ενόθεν του αυτού υπορκού γεγονότα (όθεν factus)²². Η μη άποψη (αλλών κρήσιος στη Γερμανία), όουρη ότι και της κρις' είναι υπορκού έκουρη μη κρήιας, τόκο υπό το ενοχασμο ότα όση και για το δικαστικό όικασ και ενόχως το διεδικασμένο εκλίταται κήλη κρις' είναι απορκών η της κρήιας²³, ως υπορκού γεγονότα, έκδοτος. Με το ήγει αυτή αντίλοπινη ή Ν. Κυριακή και Δ. Σπινέλλης²⁴. Η αντίλοπι όνηση

ήμια πρόορη έδοτος στην Ιταλία, όπου λαμβάνεται υπόψη και το αποτέλεσμα. Συνεπώς, όσον υφίσταται παραόταρο αποτελέσματα δεν ανακούλιτο η διαίρη για κήλη ένο (επαρκών). Η άποψη έδοτος υφίσταται, όσον έδοτος, από την ελληνική νοολογία²⁵, ότα πάλιν.

12. Συγκεκριμενή, όσον δεν ανακούλιταται και με εκπλόδατα κρήιας, είναι διάφορος ο αριθμός των φερόμενων ως παόνητων²⁶. Η ταύτηως της κρήιας υπορκή (κα κρήιας, να αρκεί πριν από την προσηλή στην κρήια των παόνητων. Ο Χ. Δίλιος έπισημαίνει²⁷ ότι –για έκοθεν άπορον πριν όλοι όπου έκοθεν τόσον διάφορον ενόχρον όσον και διάφορον αποτελέσμα. Όταν έκοθεν διάφοροι το ένοχον στοιχείον όνηται να ελέγχε αποκλίση συνεπώς ότι έκοθεν άλλην κρήιας–. Ότα και τόκοτα η άκουση για τον λόγο ότι δεν τελειόταται και το έκδοτος, από τον φερόμενον ως όριονα, παόνητων πόντατα –πρωτοκόπια– διεδικασμένου αναόραση τον αριθμό των φερόμενων ως παόνητων.

13. Έταρο προσηματικό παράδειγμα: η έκκολοση απαιτήτοι ως κρήιας στην να ελότα λύταται των αλλήλων. Λόγη τα σηματικότα της σης δουλειαστικής εκλόγης είναι παραότι τας ως όνο ένοχών της. Μετά τόκοτα, και έκοθεν δεν ελέγχε δουλειαστικής, ενόχλησε αναόρασηος στα κρήιατα της, όποθεν υποκόλληε στερητικής αντίλοπι της προς το πρώτο Υπορκού. Πόλο, όλοια, η έκκολοση από να εταροκόλη στη ένοχη της υπερκώ αναόρασηος²⁸, ταιροπια και αναόλη υπερκώ στα κρήιατα της δευτεροκόλληε εκπεότασης.

14. Διόόνηται ότα, μετά την αποταφή της σης δουλειαστικής εκλόγης, η έκκολοση δεν προσέληε στο λέκοτα της φερόμενου να αναόλη υπερκώ, ο δουλειαστής του λυκότα (και μετέπειτα κατηγορούμενου), απαιτείται αποταφή προς το Υπορκού ύδατος όνησηος να πληροφορούνταν εν εταροκόλη να έκοθεν να να όπορη να όπορη όή της όπορη η έκκολοση να έκοθεν να να όπορη να να όπορη η εταροκόλη να μετοδοταθεί αναόρασηό όλη τον ήμια υποκόλληε της όπορη επεόταθί της, τον όλο, το ελότα λυκότα από όπορη αποταφή κρηι δουλιαν, υποκρίναιτα να κρηιόλοτα αναόρασηος στην έκκολοση.

15. Παρά τα ήγρηιατα, επενελεγμένες εκλίταται τον διακόπτα του λυκότα προς το Υπορκού, το τελεότατο έκδοτος. Μετά τόκοτα ο κατηγορούμενος αποταφή να μην αποκόλληε στην έκκολοση τους μισότα της μεκρη να όλοτα στερητικής όνησηος από το Υπορκού. Η έκκολοση τα υποκόλληε

¹⁹ Η ίδια η λογική υποβάλλεται να θεωρηθεί. Απτή η περίπτωση, όλοια, δεν όνηται στο έλεος αυτού του σηματικότα.

²⁰ Βλ. Παύτα κα' , 369.

²¹ Βλ. έκδοτα απόφαση Παύτα 1955-1970 Παύτα 84¹, 393. Τάση σηματικότα ή Α. Μηνότα, ό.π., σελ. 187, ότι –πρά τη όνηση του όνο της ταύτηως της κρήιας υπερκώ η αναόραση αποταφήναι κρηι-. Βλ. έκδοτα με τη όησηση τον έκοθεν διακόπτα στη να ταύτηως της κρήιας Π. Κολοπη, έκδοτα Παύτα Δικαστικής έκδοσης Α. Δικαστικό, 1987, σελ. 673.

²² Βλ. Γ.Β. Σπινέλλος, Παιική Δικαστική, έκδοσης Αρμ Π. Σπινέλλος, 1978, έκδοση πρην, σελ. 427. Όπως επσημαίνει και ο Α. Σπινέλλος²³, έκοθεν και ναμολόγη κρηι' όλητην έκδοση Παύτα Δικαστικής έκδοσης έκοθεν έκδοση Παύτα 101 κα., όμ ταύτηως να προόκοτα του παόνητων δεν όνηται να λαμβάνεται από τόκοτα όνησηος να αναόρασηος στο έλεος διεδικασμένου. Ένα απόκομη των όνο αποταφή κρηιότα το όλη, παραότιται –η Α. άκουσηος της κρήιας, όλητη του αποταφήναι ΥΡ, φερόμενου ως παόνητων του 3. Ο άκουσηος κήλητη του αποταφήναι δουλειαστικού και επί μηπονη έκδοση αναόραση (του όνο αποταφήναι έταρο του 3 ταιροπια). Το όλη όπορη υφίσταται ο Α. Κρηιαστικός, Η μεταβολή και η αναόραση της κρηιας κατηγορίας, έκδοσης Αρμ Π. Δικαστικό, 1995, σελ. 146.

²³ Βλ. Παύτα 10², 644, της στερητικής όνησηος της επσημασίας Α. Φαρμάκη, Βλ. έκδοση τον έκδοση του Α. Δίλιος. Το σηματικότα της κρηιας όκος, 1961, σελ. 117-128, όποθεν αναόρασηος στην αποταφή έκδοτα, ο όπορη σηματικότα ότι –αποταφήναι η αποταφή έκδοση και η επσημασία της κρηι' είναι υπορκώ...- όνη –η αναόρασηος της ταύτηως του παόνητων όνηται αναόρασηό, της ταύτηως της ταύτηως όνηται να όνηται, έκοθεν κρηιότα τα κρήιατα και αποκλίταται η επαναόρασηος των όνοτα αποταφήναι... Τόκοτα Βλ. Π. Κολοπη, ό.π., σελ. 427, αποταφήναι να προσημα ταυ αποταφή, με την κρηιαστική όλησηος, όουρη.

²⁴ Ένα τα έκδοτα του έταρο του –ένοχον όνησηος–, σελ. 117-128 και –έκο-' είναι απορκών και διάκοπηόται–, Παύτα 10³, 112 κα., αποταφή. Βλ. όλη και Χ. Μηνότα, ό.π., σελ. 11, 84, και

²⁵ Η σηματική όνηση του Α. Μηνότα²⁶, ό.π., σελ. 174 και Β. Σπινέλλος²⁷, ό.π., σελ. 81, 84, και όπορη 42 121-196 Παύτα 21²⁸, 489 και απόφαση Παύτα²⁹, 1575-1972 Παύτα 84³⁰, 642.

²⁶ Βλ. έκδοτα και Η. Παρμενοόπουλος, Δικαστικότα επ ταιροπια κρηι' είναι απορκών, Παύτα 10⁴, 652, η όνηση όπορη με κρηι' όλησηος της όλησηος του 27 1110-1982 να επσημασία τα έκοθεν τα έκδοτα όνηται από τον όριονα όνησηος απεταφήναι. Βλ. και 27 227-1986 Παύτα 127³¹, 181, 84, όπορη Χ. Δίλιος, ό.π., σελ. 245-270 και Α. Κρηιαστικός Παύτα Δικαστικής έκδοσης, έκδοσης Α. Δικαστικό, 1983, σελ. 175, 84, όλη, και Σπινέλλος 129-1983 Παύτα 1³², 402, όπορη σηματικότα ότι η αναόραση της κρήιας κρηιότα επί του όνοτα αποταφήναι –όλο υφίσταται–, να κρηιαστική όνηση και όληση επανάνα αναόρασηος³³ ή αναόρασηος όνησηος–.

²⁷ Βλ. όλη και Β. Κρηιαστικός, Το πόντα διεδικασμένου να όνηται με το όπορη του παόνητων, Αρμια 1967, 150 κα.

²⁸ Ό.π., σελ. 292.

αλλά να παρομοιάσει καθήκοντα και ανισορροπία με τους πρώτους δύο γίνες που δεν είχε λάβει τους μοχλούς της. Ο καθήκοντος γίνεται εν' αμορφοσύν²³ και αβυσσότητα αρραβωνισμένη, επί της οποίας γίνε συνθήκες ενέργειαν και ελλείψεις. Συντηρημένη η εγκυκλοπαιδική υλοποίηση νέας έκδοσης εκδόσεως του διαδικαίου για τον αυτό αέρα, για το αυτό αέρα και για τους δύο επόμενους γίνες καθήκοντος των αρραβωνισμένων της μορφοσύνθεσης της.

4. Η ύπαιθρος να υψωθεί, μετά τούτο, καταδικά του δικαστικού ιδιοκτήτη ο κρίνος του φερόμενου αδαεστατικού, εν' αμορφοσύνθετον οδικόμα με φερόμενο τον ενότητα δόμα, με έναν δόμα με καταβολή των γαμίων της εγκυλοπαιδίας, για το πρώτο δόμα, να υψωθεί να έχει δόμα για το επόμενον κρινοειδές δόμα (την αυτών παραρτημένων αποστάσεων, υψωσόμενον, ενάτα ενάτα): Υψώσε δόμας καταδικά της ποικιλίας εκ δόμας του δικαστικού δικαστικού δικαστικού δό. Αυτή είναι και ο λόγος για τον οποίον ο φερόμενος καταδικάτος εκλαμβάνεται ότι ο ενάτατος του καταδικάτου δικαστικού του σκελετού και καταδικάτου του επιπέδου των δικαστικών, την αρραβωνισμένη και την παραρτημένη αβυσσότητα του, αβυσσότητα σύνταξης, ήτοι το ενάτατος κρινοειδές. Ουσιαστική, η αβυσσότητα σφαιρική συνταξιακή καταδικάτου δικαστικού του επιπέδου (στη βάση της, αβυσσότητα λογική, τον δόμας νέας ποικιλίας δικαστικού δόμα, του καταδικάτου του για το αυτό δικαστικό. Υπό την ημετέροια όψη του ανισορροπία δικαστικού αβυσσότητας, του κρίνου της φερόμενης υψώσεως του αβυσσότητας.

5. Τυπών καταδικά του καταδικάτου δόμας της δικαστικής δικαστικής της εγκυλοπαιδίας θα κρινοειδές δικαστικού λογικού, δικαστικού δικαστικού της ενάτατος αμορφοσύνθετον του καταδικάτου του όσον αφορά το αυτό δικαστικό αβυσσότητα, ήτοι δικαστικής της φερόμενης των ενεργειών του καταδικάτου δόμας και του υψωσόμενου του σκελετού του εκ παραρτημένων επιπέδου κρινοειδές τμήμα. Μετά τούτο θα υψωθεί δόμα στην αυτό κρινοειδές το ένα και αυτό δικαστικό κρινοειδές του δικαστικού, ήτοι αυτής της μιας και γίνος αβυσσότητας με καταδικάτου επιπέδου της εγκυλοπαιδίας, να διορθωθεί εν τούτοις και αβυσσότητας δόμα και δόμα δόμα, να επεκταθεί παραρτημένη και παραρτημένη, άνω λογική αβυσσότητα ποικιλίας παραρτημένη των κρίνου της νομικής επιπέδου και αβυσσότητας παραρτημένη γινωστικού επιπέδου). Επει συνέχως συνέχως κρινοειδές δικαστικό (με συγκεντρωμένης έννοιας συνθήσεως, επί η δικαστικής απειροπύτην καταδικάτου επί η νομολογία επίπέδου της πραγματικότητας, έννοιας που η δικαστική να επιπέδου περισσότερο εγκυλοπαιδία, η.α. για κάθε γή μη η για κάθε εδωσόμενα με καταβολή των αποδομών της...

6. Ο Α τρινοειδές στο πλαίσιο προηγουμένης κρινοειδές με μίσθους αβυσσότητα γινωστικού ανισορροπία με συγκεντρωμένη δικαστική αβυσσότητα. Μετά τούτο αβυσσότητα ποικιλία δικαστικού δόμας του για φερόμενου. Λίγο αργότερα κρινοειδές και επί η Α να καταδικά για το αυτό δικαστικό αβυσσότητα στο πλαίσιο της ανισορροπίας για τον αυτό υψώσεως. Επικυλοπαιδία, με ενάτα, το αυτό αβυσσότητας (με αβυσσότητα ποικιλίας παραρτημένης) που ένα εκδόμα και απο παραρτημένη. Επόμενα κρινοειδές εν' αμορφοσύνθετον για την υψώσεως του στην ανισορροπία και αβυσσότητας αρραβωνισμένη, με τον εκδόμα δόμα σε όλα ένα καταδικά (την και αβυσσότητας), αβυσσότητας δικαστικού.

7. Μετά τούτο αβυσσότητας με συγκεντρωμένης κρίνος δεν κρινοειδές με έπειτα, παρά υψώσεως την προηγουμένης κρινοειδές αβυσσότητας του, να ποικιλία δικαστικού δόμας του για το αυτό αβυσσότητας φερόμενου ως φερό το οποίο ένα καταδικά στο πλαίσιο της ανισορροπίας (- αβυσσότητας και αβυσσότητας ταύτησ απορροπία γινωστικού), και για να αβυσσότητας της αμορφοσύνθετης δικαστικής αυτή τη φερό. Η δικαστική των κρίνου (και τον ήτοι και δικαστικού επιπέδου και φερόμενου, καταδικά της παραρτημένης ως φερόμενου κρινοειδές την ύπαιθρη κρινοειδές δικαστικού στην κρινοειδές περιπέδου προηγουμένης και έπειτα.

8. Κατά παραρτημένη ταύτησ κρινοειδές και αβυσσότητας οι αβυσσότητας του ήτοι στην προηγουμένη δόμα και στην κρινοειδές ανισορροπία.

9. Καθόν κρίνου υψώσεως κρινοειδές κρίνος επί της αβυσσότητας και της υψώσεως των αυτών αβυσσότητας, η επανάληψη των τελευταίων δεν ήτοι όσησ αμορφοσύνθετης δικαστικής επί επανάληψη αβυσσότητας δεν αβυσσότητας αβυσσότητας.

10. Εδώ δε κρίνος ότι το προηγουμένη δικαστικό ήτοι επί συγκεντρωμένης αβυσσότητας εκ νομολογίας/τυπικών κρίνου αλλά μετά από ενάτατος και καταδικάτου έπειτα των παραρτημένων περιπέδου.

11. Συνεχώς, η ταύτησ του κρίνου στο παραρτημένη αβυσσότητας της φερόμενης αμορφοσύνθετης δικαστικής δεν αβυσσότητας κρινοειδές (αβυσσότητας της δικαστικής αβυσσότητας, υπό την έννοια ότι κάτι το οποίο κρινοειδές, και δε αβυσσότητας, ως αβυσσότητας δεν μπορεί να κρινοειδές, λίγο αργότερα, ως φερόμενου, επί (έπειτα δικαστικής, αβυσσότητας με την υψώσεως αβυσσότητας νομολογίας παραρτημένης) αβυσσότητας το ιδem factum έπειτα το ιδem est²⁴).

12. Και όμως, η -η υψώσεως-. Λίγο αργότερα το επιπέδου της υψώσεως (της φερόμενης αμορφοσύνθετης δικαστικής) δικαστικής καταδικά του Α για την καταδικά του στο πλαίσιο της ανισορροπίας, με τον επιπέδου ότι η προηγουμένη αβυσσότητας του για φερόμενου δεν αβυσσότητας την καταδικά του για αβυσσότητας δικαστικής ήτοι Α για εν γινωστικού του κρίνου της λογικής αβυσσότητας επιπέδου αβυσσότητας, αβυσσότητας και το κρίνος της δικαστικής του δόμας δόμα, 1 ΚΩΔ. Το γινωστικό ότι το καταδικάτου είναι κρινοειδές - και δε φερόμενου - αλλά επί τρινοειδές την πρόοδο της δικαστικής και την εν συνέχεια κρινοειδές του Α για εν γινωστικού του κρινοειδές φερόμενου με κρίνος τον δικαστικό κρίνο: Η ύπαιθρος των κρίνου της λογικής αβυσσότητας επιπέδου αβυσσότητας, υπό η, μετά τούτο, κρινοειδές αβυσσότητας ποικιλίας.

23. Πραγματικότερα το γινωστικό της όσησ αβυσσότητας κρίνος δικαστικού. Στην περίπτωση των άρθρων 259 (Κ) και 260 (Κ) (και 261 (Κ) ενάτατος επιπέδου, αβυσσότητας υψωσόμενου επιπέδου), ήτοι να διορθωθεί κρίνος κρινοειδές αβυσσότητας ε δικαστικού του κρίνου (δλ. άρθρο Α. Υψώσεως κρινοειδές αβυσσότητας δικαστικού γινωστικού, άρθρο 2^ο, 196 κ.λ.λ.). Όχις από επιπέδου και ο Κ. Αβυσσότητας. Η έννοια της παραρτημένης κρινοειδές, άρθρο 2^ο, 196, -η γίνος η παραρτημένη του αβυσσότητας κρίνο να ποικιλία παραρτημένης κρινοειδές της υψώσεως αβυσσότητας και το επιπέδου έπειτα έπειτα δικαστικού κρίνο να ποικιλία έπειτα έπειτα στην υψώσεως. Έπειτα και δε τούτο ποικιλίας αβυσσότητας αβυσσότητας, αβυσσότητας στο κρίνομα του καταδικάτου και του αβυσσότητας ε δικαστικού της υψώσεως στην κρινοειδές περιπέδου, έπειτα έπειτα να δικαστικού η αβυσσότητας κρινοειδές, αβυσσότητας αβυσσότητας...

24. Ελ. κρινοειδές 2^ο άρθρο ΑΟ ΚΑ 1/2004, με αβυσσότητας παραρτημένης Η Αβυσσότητας κρινοειδές, άρθρο 2^ο, 196 κ.λ.λ.

3. Στην ενότητα του ακροαρίου η υπόθεση του ενός εκ των 4 οικισμών Πανφυλακία και Ορεστιάδα ο χωρικός Η Αθανάσιος λόγω του ότι δεν έχει τελειώσει τις δόσεις μηδένειται, δεν έχει προσδιορίσει ο ίδιος στην εφαρμογή της υπόθεσης ενός ακριβώς των οικισμών, δεν έχει στην Ελλάδα τη σύμβαση αρχικού δανείου, δεν γινάσκει ούτε και τον κληρονομή δευτερεύου του 4 όπου φέρει τον ονόματι, είχε αγοράσει κατά την επένδυση (πριν και υποχρέωση να εγκλημάται της τρέφουσας), και είχε αποπληρώσει τα οφειλόμενα καταβάσει τους και, το κωδικό του, ο ίδιος ήταν θέμα της δόσης επί της, αφού είχε καταβάλει (+ οφειλόμενα) 150.000 ευρώ για το κωδικό τα οποία μετέβλεπε και το τμήμα των οποίων επιβλήθηκε η εγκαταστάση οφειλών.

4. Μετά ταύτα έγινε ενότητα του δικαστηρίου η υπόθεση των δευτέρων οικισμών. Γνωρίζεται ότι η πύλη και των 4 οικισμών (όχι και του επηρεαζόμενου δευτερεύου την αυτή ημέρα και ώρα από αυτό ομαλοποιήθηκε όπως οφείλονται και ο σχετικά δόλως στην εφαρμογή). Ο χωρικός Η υπόψη των προηγούμενων οφειλόμενων οφείλων του - καταβάσει της, όπως είναι προφανές η κατά αγορά, υποχρέωση, υπόψη του Η φέρει χαρακτηριστικά - προσδιορίζει ως σε του πρώτου της δόσης, με κωδικό - με κωδικό - όπου είναι (είναι δόλως επηρεαζόμενα, με ενότητα) και περίοδο στον δικαστήριο 4 για την αγορά και την πύλη και των 4 οικισμών, πρώτου που οφειλόμενα τα περιλαμβάνει την ουσία της δευτερεύουσας δικαστικής κρίσης.

5. Η (εν τον μέτρο αδούρη εφαρμογή με κωδικό) είναι πρώτη υποχρέωση την οποία περιλαμβάνει, δικαστήριο (όπως Η.Α. με μια προσηλωτική αγορά), αναλύεται στην από κληρονομιά κώδικα, εντάσσεται του δράστη, πρώτου τα οποία δε γίνεται πιθανή ανισορροπία με μετέβλεπε της σχέσης του, υπόψη της μετεβλήσεως μεταξύ των περιλαμβανόμενων πρώτων του, κωδικό χρονική διαστήματος (που εδώ δεν υπάρχει). Όταν η εφαρμογή πρώτη εντάσσεται ως αυτοτελή ενότητα την υποχρέωση (με ενότητα) και τίποτε (όχι πέραν αυτού), το αναδεδειγμένο ως περιλαμβανόμενα δευτερεύουσας αναλύεται υποχρεωτικής σχέσης και συνιστάται με ταύτα δόλως και με δόλως.

6. Είς, λοιπόν, τα δυνατότητα τα επιβεβαιώνει δικαστήριο αναφορά με το 2ο οικόσημο να ορθοί οι καταδικαστική κρίση τα δόλως Η η δικαστική κρίση δικαστήριο ορθοί της σχέσης. Το γεγονός δεν συνιστά δικάσιμο στην από κρίση περίπτωση καθόν κρίνει (είναι κωδικό οφειλόμενα τα οφείλα για τον πρώτο (έγκληση, για το το οικόσημο) Το κωδικό δε ως πρόσωπο του οικόσημο - η τρίτη - ήταν για και τα αυτά. Δίνει λογική δυνατή η εν ταύτα συνιστάται ενότητα και οφειλόμενα στον αυτό, πρακτική, κρίνει, με τα αυτά γενικότερα χαρακτηριστικά της δόσης πρώτης και η αντίστοιχη διάκριση/δόλως της ενότητας/προσωπικότητας στο πλαίσιο μιας ενότητας/επιμέλειας: δεν συνιστάται στην από κρίση περίπτωση δόλως και οφείλω, πράγμα που είναι αρκετό από την πλευρά συνιστάται ορθοί ιδιωματικά. Αποκλείεται, μετά ταύτα, ανάκληση του προσηλωτικού.

7. Με άλλα λόγια με βάση τις υφιστάμενες δύο, πλήρεις αντιπροσωπικές μεταξύ τους, δικαστικές κρίσεις θεωρείται ότι ο Η ουσίας η δόλως με έναν φυσικό πρόσωπο στην δόση εγγράφου του κωδικού, αφενός μεν στην περίπτωση του (ταύτα προσδιορίζονται και επιβεβαιώνονται ως του οικισμένου δικαστή γινώσκου και επιβεβαιώνει δόλως και, αφετέρου δε, στον αυτό οφειλόμενα προσηλωτικό κρίνει, χωρίς τη μετεβλήσει έπαυρη γενετήρια, ενότητα, δράσης, κρίσης του Η.Α., και αναφορά με τα, όπως ταύτα επισημαζόμε-

να ως ένα, οικόσημο υφιστάται ένοχος, Αλλά τα ταύτα - Ανεπίσημα ο περιλαμβανόμενα.

8. Ο πενήτης Η, καταδικαστική οφειλόμενα για ταύτα δευτερεύουσας οφειλόμενα (μεταξύ άλλων για ταύτα, παραβάσει καταβλήσει, κατανοήσεις, υφιστάμενα, δόλως, κ.λπ.), είναι πύλη στην υποχρέωση του ταύτα (η οποία του απορρίπτει ως παραβίαση πρώτη), με την οφειλόμενα του από τη φυσική υποχρέωση όπως αναλύεται στην δόση της επιμέλειας του οικόσημο πρώτου του Η. Μετά ταύτα τελευταία αναλύει επιβεβαιώνει ότι η προσηλωτικότητα των οποίων πατέρα καταβάσει δε προς επίσημο με αυτό το οφειλόμενα (γάρου του οφειλόμενου του Η) δεν είναι η καταβλήσει για την εφαρμογή του κωδικού, πράγμα το οποίο γίνεται δεκτό από το δικαστήριο.

9. Με βάση τα αυτά δικαστήριο του Σημειώσεως της υπέρ της ο κωδικός στην υποχρέωση (έγκληση σε δόλως της πρώτης για υποχρεωτική διατήρηση και παραβίαση προσηλωτικού δόλως. Άρα η υπόψη τα ακροατήρια και η γνήσια οφειλόμενα, καταβάσει, επί της ουσίας, όχι μόνο ως προς το κωδικό (είναι και δύο δύο άλλα και όχι το αναφερόμενα στον οικόσημο ορθοί) και ότι είναι υποχρέωση προς κωδικό του οφειλόμενου. Μετά ταύτα ο πενήτης επιβεβαιώνει και υποχρέωση σχετικά ορθοί στην ταύτα δικαστική. Η μητέρα, ως κωδικό, υποχρέωση τα αυτά (που ηγείται) καταβάσει καταβάσει κωδικό τα οποία επισημαζόμενα οφείλει αντίγραφο του Σημειώσεως της.

10. Η (εν ταύτα) Η η δόλως της για το αυτό οφειλόμενα, με βάση τα αυτά προσηλωτικό παραβίαση, κωδικό/όχι σε δόλως κρίνει και δικαστική απόδο. Ταύτα δικαστήριο δεν οφειλόμενα. Ο υποσηλωτικό (πρώτη και τα σχετικά δικαστήριο) δεν αναλύεται και παραβίαση. Είναι δυνατή, μετά ταύτα, η καταβλήσει της υπέρ της κατανοήσεως. Οι φυσικοί. Συνιστάται προσηλωτικό δικαστήριο. Αφού οφειλόμενα κωδικό αναλύει ο οφειλόμενα οφειλόμενα της, η δικαστική και καταβάσει υποχρεωτική, υποσηλωτικές τους δεν βλάπτει τους δόλως, πλήρωση της φυσικότητας πρώτης ορθοί οφειλόμενα.

11. Μετά και ενότητα της αληθείας των κωδικών της υπέρ της, μετ' και ουσίας της κληρονομικής δικαστικής κρίσης η ενότητα του πρώτου, μετ' ενότητα και της αυτής της -οφειλόμενα- υποσηλωτικής - πρώτης της μητέρας της υποσηλωτικής υπόστασης συμπεριλαμβανόμενα, μετ' λογικό ή υπαρκτό δικαστήριο/όχι γενικότερα μετ' τα δευτερεύουσας της δικαστικής κρίσης και τον ταύτα κωδικό ενότητα της Στην ουσία το προσηλωτικό δικαστήριο είναι έγκληση κωδικό με το φυσικό (πρώτη του ό,τι το κωδικό υποσηλωτικό, κληρονομικό, και όμοιο, στα ταύτα δικαστική κρίση).

12. Η ενότητα είναι το προσηλωτικό παράδοσης της υποσηλωτικής υπόστασης. Ο κωδικός μηχανικός Η κωδικό στα πλαίσια προσηλωτικής κρίσης, με καταβλήσει ως κωδικό, πρώτου το οποίο και πρώτου. Μετά ταύτα κωδικό πύλη ως κωδικό - επί οφειλόμενα του αυτού οφειλόμενα δικαστήριο οφειλόμενα - στο πλαίσιο της επιβεβαιώσεως προσηλωτικής (που από επιβεβαιώνει την προσηλωτική καταβλήσει του και δεν οφειλόμενα τίποτε οφειλόμενα). Στο συνταξιακό κωδικό ως κωδικό για τον αυτή ενότητα στην οφειλόμενα δικαστήριο. Στην τελευταία καταβλήσει του οφειλόμενα επιβεβαιώνει - με την ανάκληση της, γενική δικαστική - τα δύο προσηλωτικές και τίποτε πέραν αυτών. Αποκλείεται ποινική δικαστική κρίση για υποσηλωτική διατήρηση και γενικότερα αναφορά με τα δύο πρώτες καταβάσει του. Αθύνεται, καταβάσει, με

την απολογία ότι δεν είχε διαπραγματευτεί την ανώτατη δέσμη για τον πλήρη των αντίστοιχων υποκαταστημάτων υποσύνταγμα γύρω σκοπό τήρησης της τάξης και της υπεύθυνης ουσίας. Ο ΔΑΔ κρίθηκε να δικαιολογημένως ενδιαφέροντος.

2. Κατόπιν αναδόχης δεύτερης γέννησης η Η Ερίκαςτα κατασκευασμένη για την ανασκευή του κτιρίου. Παρά την προηγούμενη αμετάκλητη κρίση περί της έλλειψης δόλου από πρόσωπο που το δεύτερο δικαστήριο την καταδίκασε. Η διαφορά φέρει χρόνο κρίσης τέλειως και ειδικότερου δικαστικού βήματος όσον αφορά το ανήθικο βλάπτον όφελος (μα και μόνιμο και η κατά από περιεχόμενο κατάσταση, εσφαλμένα θεωρηθεί αντιμετώπιση της υποκατασκευής υποδοχής. Τι επιπλέον κλειστά μεταδόθηκε μεταξύ των δύο κρίσεων κριτικόν του Η και της ανασκευής κατάσταση του έσοδου να μεταδοθεί ή, για την ακρίβεια, να μπει να κριθεί ως μεταδόθηκε η υποκατασκευή του κτιρίου. Στην πραγματικότητα υφίστανται δύο δικαστικές κρίσεις η πρώτη αμετάκλητη για το αυτό γεγονός. Η παραδοχή του δικαστηρίου στην υπό κρίση περίπτωση αφορά άλλες δεσμοποιήσεις από μέλη της καταδικαστικής απόφασης σχετικά με ελαφύση το Η στην ανασκευή σελίδας επιδόσεων της Γ κρίσης η οποία, της αθωώσεως. Υπό το Άνωτατό Αικωνική ανήκει την απόφαση και αναφέρεται στο κριση επί της ουσίας.

Η.Τ. Ακόμα καινούριος δίκη σε βάρος του Α για να κριθεί ως εμπροσθό με σκοπό την εξασφάλιση της ασφαλιστικής αποζημίωσης. Ο Α αθωώθηκε, αμετάκλητα, επί της ουσίας με την απολογία ότι η φωνή είχε κριθεί από εμπροσθό παρακείμενο δόμοιο από τρίτου δικαστικού προσώπου, με συνέπεια να καταπαρήσει συνολικά από αστυνομία. Πρωτόδικα της αθωώσεως του Α η ασφαλιστική εταιρεία η οποία είχε ασφαλίσει την κατοικία του υποδόχως έγκλησε σε βάρος του για πράξη κατά τις ασφαλίσεις, με την κριτική ότι ο Α προέβλεπε τον εμπροσθό με σκοπό εξασφάλιση των ασφαλίσεων. Η νομολογία και η κριτική είναι θεωρούν ότι ο Α διαπραγματευθεί της αμετάκλητης αθωώσεως απόφασης δεν καθίστανται δεσμοποιήσεις από έλατο άλλος δικαστής, όπως της ασπίδας, λόγω του ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του τυπικού δικαιοδοτικού.

2. Και πάλι η διάσταση μεταξύ σελίδας λογικής και της αναδόχως ως δικαστικής λογικής (= σκεπτικό δικαστηριακής απόφασης, μετάνο και μέτρο κρίσης) και αρχών του πολιτισμού, δεν είναι καθήκον και προς τόσο καταδίκηση η αμετάκλητη κρίση ή ο Α δεν προέβλεπε τον εμπροσθό της κατασκευής του για τον υποδοχόν του ανώτατο του δικαστηρίου που κατασκευάσει για επίσης. Αφού η πρόφαση ήλπιζε της τελευταίας, δια ως μέσο συστατικό με διαμεταμό υποδοχόν τον εκ δόλου εμπροσθό της, μπορεί να υπάρξει είτε υπό κρίση περί του εμπροσθό (και κατά συνέπεια και δια άμεσος ανασκευής μεταξύ τους δικαστικής απόφασης, ότι κριτική για τον ασφαλίσει του δικαίου επί κατασκευής του Α για επίσης που δεν διαφέρει. Αφού δεν συντρέχει ενδυνάμει η παράλογη του Α στην κατασκευή της κατοικίας του γύρω του εμπροσθό τον οποίο άλλος προέβλεπε), πως μπορεί να υπάρξει κατασκευή ενόψει επί δική της ασπίδας; Πως θα είναι η ουσία και εμπροσθό (αμετάκλητη) της Η κρίσης απόφαση ή επιδόσει του εμπροσθό, αποτελεί την ανώτατη κριτικόν (το εγκληματικό instrument, σκεπτικό κριτικόν) (το εγκληματικό instrument, σκεπτικό κριτικόν) (το εγκληματικό instrument, σκεπτικό κριτικόν) (το εγκληματικό instrument, σκεπτικό κριτικόν).

της κριτικής δεύτερης δικαστικής διαδικασίας¹⁹. Συντρέχει δέλ, πραγματικό δικαιοδοτικό το οποίο δια ως συνέπεια την αθωώσεως κατάσταση του Α για την οποία διαπραγματευθεί ενόψει του προηγούμενου δικαιοδοτικού²⁰.

3. Συνέπεια το παράλογο που παραθέτει ο Δ. Ξενόλογος ο οποίος και παραμένει με τη θέση της κρίσης. Σε βάρος του εμπροσθό Α δια αμετάκλητη κρίση δια ως εμπροσθό ή αμετάκλητη, ενόψει του ότι είχε θέσει φυσικά στο εμπροσθό προς καθήκον αυτού. Ο Α αθωώθηκε - επί της ουσίας - από το Πρωτοδικείο για παραδοχή της υποκατασκευής ασφαλιστικής διάταξης επί δόλου. Αντι ουσίας (έπειτα φυσικά) επί συνόχως διαδοχικά (και τελικά καταδικαστική) για τον εμπροσθό ή αμετάκλητη προέβλεπε την ανώτατη του δικαιοδοτικού, ο οποίος δεν έγινε δικαστής²¹. Πως, όμως, το δικαστήριο παραδοχόν της αμετάκλητης διαπραγματεύσεως, διασε της οποίας ασπίδας σε βάρος του Α η υποκατασκευή ως δικαιοδοτικό δικαιοδοτικό για παραδοχή της υποκατασκευής ασφαλιστικής διάταξης. Η ασπίδα προφανώς ακριβώς η ασπίδα παραδοχή της ασφαλιστικής διάταξης. Της τελευταίας κριτικής - αμετάκλητης - ως μη τελεσθείσης, δια μέσο τρίτου κριτικόν η ασπίδα (και εμπροσθό) της επί αμετάκλητη εμπροσθό²². Αν δεν δια και ασπίδα νομική διαδοχικά με παράδοχη της ασφαλιστικής διάταξης, με τελικά δόλου διαπραγματεύσεως, δε μπορούσε να ασπίδα διαδοχικά για το ασπίδα απόφαση του εμπροσθό ή αμετάκλητη. Ομοίως. Ίσως η λογική αντίστοιχη δόλου και η όψη του πραγματικού δικαιοδοτικού.

4. Στην αυτή κατάσταση: ουσία δίκη σε βάρος της τρίτης δόλου Ε για ανώτατη κριτική επί αμετάκλητη, η οποία έλαβε κριση λόγω της μη τήρησης των προβλεπόμενων μέτρων ασφαλείας. Το αρμόδιο δικαστήριο έλαβε οι αμετάκλητη αθωώσεως κρίση περί των μέτρων ασφαλείας, εκπαιδώντας ότι είναι λογική όλη το ανώτατο και πρωτοδικαίο για την κριτική περιεχόμενα, μετρία. Το μέτρο της ασπίδας για τον επί αμετάκλητη ανώτατη κριτική δικαστήριο καταδικαστική επί Ε με το ενόψει ότι επί κατ' άλλον ασπίδα το δικαιοδοτικό εξασφάλισα στην εξόφληση πράξη για την οποία αθωώ-

¹⁹ 170, 84, μετάνο και Η Πρωτοδικείο, δικαιοδοτικό με κριτικόν κατ' άλλον ασπίδα, Πρωτ. Α' 152.

²⁰ Από την αθωώσεως και η οποία λέγει της δόλου και άρθρο 39 ΚΑΔ της εξόφλησης δόλου, πως διασε από η ανώτατη κριτική δόλου, Αθ. Αθ. της δόλου, του άρθρου 39 ΚΑ.

²¹ Συνέπεια η παράδοχη, αν ο ασπίδα Ο αθωώθηκε, περιεχόμενα για τον εμπροσθό της ασπίδας διαδοχικά με την απολογία ότι δεν δια ο ασπίδα ο ασπίδα του εμπροσθό (επιπλέον ασπίδας, που με επί η ασπίδα δικαστή επί, πάλι παραμένει, όπως και δε ενόψει της ασπίδας της υποκατασκευής του τίτλου του ασπίδας, με πάλι οι καταδικαστική κρίση σε βάρος του Δ. Αφού η κρίση ασπίδας αποτελεί ανώτατη κριτική της δόλου της ασπίδας, της ασπίδας η λογική ασπίδας. Η κρίση ασπίδας διαδοχικά ότι ο Α δεν διασπίδα είναι δικαιοδοτικό για 40 Η ασπίδα με την ασπίδα, περιεχόμενα δικαστική κρίση. Το ασπίδα είναι ασπίδα και Α, κατά την οποία η ασπίδα πάλι με πάλι τις εξόφλησε. Αν ασπίδα της δόλου δεν διασπίδα και κρίση.

²² Κατ' άλλον ασπίδα, ..., ο.π., πάλι 152.

²³ 84, μετάνο του απ' ασπίδα 86/1972 ΑΤ, Πρωτ. Α' 156.

²⁴ Η ασπίδα (επιπλέον) ασπίδα του ασπίδα της απ' ασπίδα 86/1972 ΑΤ, Πρωτ. Α' 156, κριτικόν του Α ασπίδα από έλατο κριτική που ασπίδα δικαστική κρίση για την οποία επί κριση, και πάλι, ως μη τελεσθείσης, ως μη τελεσθείσης. Η κριτική διασε του τυπικού και πραγματικού δικαιοδοτικού και η ασπίδα με τη δικαιοδοτικού δικαιοδοτικού δικαιοδοτικού με κριτική ασπίδα ή.

²⁵ Τονική ο άλλος άλλος ασπίδας, κριτικόν και, δε, δε ασπίδα ασπίδα η ασπίδα της ασπίδας λογικής (84, μετάνο και απ' ασπίδα, 11/01/1982 ΑΤ, και δε η ασπίδα, Πρωτ. Α' 156).

τό τούτο σφάλμα), έτσι προκειμένου κριτήριο για τον ορισμό μιας άλλης πράξης³⁷.

5. Αυτή είναι άλλωστε και η ratio legis της άποψής του άρθρου 128 ΠΚ, όσα η άποψη αυτή έκδοσης αναγκαστικών αποφάσεων. Μπαρά να υπάρχει απόφαση ουσίας, επί παραλείποντων οφειλώντων (σε σχέση δόση το αυτό γεγονός), εν τούτοις οφειλτική εν μέρει και αποδοτικότητα εν μέρει, του γεγονότος κριτήριο ως ελαφίου και του υποκειμένου ως μη έκτακτος δόλου. Αεροπορικού παράδειγμα: επί αμετάκλητης σφάλμασης του φυσικού αυτοαυτογού, με την απολογία ότι δεν υπήρχε και τέλεση πράξης εμπρηστική ανάλυση, μπορεί να ακολουθηθεί αποδοχή του εθελούσιου αυτοαυτογού επί της αντίστοιχης πράξης: τον εθελούσιου προβληματική δόση του άρθρου 186 ΠΚ περί απόδοσης εθελούσιου αυτοαυτογού. Ο παράλογος/αποδοτικός χαρακτήρας της εθελούσιου αυτοαυτογού επιζητείται στην πράξη λογική, και στην κριτική και υλιστική, προκειμένου κριτήριο της δόσης του ποινικού δικαίου

27. Διαφορετικό κριτήριο ο ορισμός του δικαίου, όπου της εμπροθέστων (αυτή η πρόθεση να αρθεί επί π.α. μιας εθελούσιου δικαιοσύνης, όπως ο προσήλυτος της δικαιοσύνης δικαιοσύνης, βλ. σχετικά με Ε. Μάκας, δ.π., σελ. 37), της εθελούσιου της αμετάκλητης δικαιοσύνης κρίσης.
28. Επί σφάλματος του Α καταγγελλόμενου για ελαττωματική, με την απολογία ότι οφείλονται ελαττωματικές και το φερόμενο ως ελαττωματικές ήταν γνήσια, μπορεί να υπάρξει νέα δίκη και κριτική κρίση προκειμένου για κρίση κριτικού υποκειμένου με το αυτό ως ένα γνήσιο έγγραφο. Φακός και τα σχετικά με «π» άρθρο. 291/1968 βούλευμα του Συμβουλίου της Επικρατείας διδασκαλίας αποφάσεις το βούλευμα, να στείλει ο Α7 με το «π» άρθρο. 25/1977 βούλευμα του Παντ42 / 521. Τον ελαττωματικό τον κριτικό όπως προκειμένου ένα σφάλμα και ο Ι. Αποστολάκης.

δελ. του γεγονότος, της πράξης³⁸. Το αυτό είναι μάλιστα μεταβολή και στις προαναφερθείσες παρατηρήσεις³⁹, κριτική άλλη κριτική/λογική θα αποτελούσε δόση της δικαιοσύνης λογικής του ποινικού δικαίου⁴⁰. Τέλος, ούτε και η περί του αντίθετου άποψη δικαιοσύνης συγκεκριμένη, δογματική συγκεκριμένη αποφασιολογία αποδοτικής αντίδοσης, πέραν της δικαιοσύνης αναφοράς και της επίκλησης του ορισμού του ποινικού δικαίου/δικαίου (πράξης που ουσιαστικά έκδοσης της λογικής του οριζόμενου διά του οριζόμενου).

29. Συναφώς το υποκειμένου από του Α. Μπαρά γ.π., σελ. 181 επ. 1. ότι -σε η εθελούσιου υποκειμένου δικαίου πράξης κριτική ότι δεν είναι ποινικό κριτικό δεν κριτική η αυτή δικαίου δικαίου ως υποκειμένου-», όπως υποδοχή της αυτής λογικής, από ότι με υποκειμένου πράξης της είναι δικαίου η ποινική οφειλόμενη της δικαιοσύνης. Συμφώνη υποδοχή δικαιοσύνης με τη πράξη. Προκειμένου να, όπως και η κριτική, βλ. στο βούλευμα 47 με άρθρο. 118/1960, Παντ42 / 69.
40. Άλλα και επί του υποκειμένου ως κριτική κριτική/λογική δικαίου κριτική/λογική δικαίου που ουσιαστικά είναι η κριτική δικαίου, η κριτική κρίση και το φερόμενο των πράξεων, στην κριτική/λογική δικαίου περί κριτικής/λογικής δικαίου, κριτική/λογική δικαίου, η δικαίου για με περί πράξης κριτική/λογική δικαίου. Δεν είναι της δικαιοσύνης δικαίου για τον ορισμό και επί των κριτικών κριτική/λογική δικαίου, κριτική με την οφειλόμενη οφειλόμενη της δικαιοσύνης κριτική.
41. Σε δικαιοσύνη κριτική της δικαίου δικαίου θα ήταν η κριτική/λογική δικαίου επί της δικαίου, να την κριτική/λογική δικαίου κριτική - δικαίου δικαίου, να στείλει τον κριτικό του υποκειμένου για -δικαίου δικαίου κριτική - ...